

Søg

Anmeldelse: Generation Krop

14 maj, 2018 i Anmeldelser by Lea Nelhorf

Af Lea Nelhorf

Vi bydes velkommen i indgangen til Sjællandgades Bad. En gammel badeanstalt der stadig er i brug. Forestillingen foregår i kvindernes omklædningsrum. Vi stiller skoene og opfordres til at 'chille' i de kliniske, lilla oplyste lokaler. Et badebassin er placeret i midten af lokalet og agerer 10 kroners bar. Fra en højtaler foroven lyder noget, der minder om oplæsninger. Det er dog svært for publikums 'chillen', rumsteren og snakken at tyde. Men på en eller anden måde er det også fuldstændig ligegyldigt. For her lægges der op til snak. Og folk snakker allerede.

Ind træder vi i dameomklædningens bad. I midten af rummet står en høj mørkhåret kvinde iført den fineste body. Omkring hende står keyboard, mikrofon og andet maskineri, der kan spille musik. Hun fylder rummet med sin klare, inderlige og åbenhjertige stemme. En stemme man forelsker sig lidt i.

Fra brusebadene træder to andre kvinder frem. Den ene veltrænet med små bryster. Den anden med smukke former og store bryster. Sammen synger de rummet op. Akustikken er fænomenal. Vi føler os pludselig som en del af et fællesskab. Med ærlighed, ro og tryghed. Tillid og samhørighed.

Kvinderne fortæller forskellige personlige fortællinger. Til start er de indbundet i snor, så deres kroppe blot ligner kød. Kødklumper. De kan næsten ikke bevæge sig. Det gør helt ondt at se at dem bevæge sig rundt. Snorene skal og må klippes.

Vi ser den konstante og usikre retten på badedragten. Vi ser og hører frustrationen, når vi evigt skal stå model til spørgsmål som "*Har du nu spist en hel pose chip selv?*" og "*Skal du have den kjole på?*". Vi ser kontrollen, træningen og tilbedelsen af vægten. Vi ser væmmelsen ved kroppen, når den ikke ligner "det normale". Vi ser rollerne byttet om. Pludselig er hun hendes egen mave, der skal lægge øre til hendes egen vrede og ophidsende irritation. Vi, publikummet, får varmende komplimenter. Hun tror ikke på os, når de gengældes.

Vi er med på en rejse ind i spillernes og vores egne negative kropstanker på en så fin og sårbar måde. De trækker os på ingen måde "med ned", som man måske kunne frygte. Derimod gør de os stærkere. Sammen er vi ærlige. Sammen kan vi grine lidt af os selv. Grine lidt af hvor dumme og unødvendige alle tankerne egentlig er. For vi kan jo godt alle sammen godt se, at de tre kvinder på gulvet er fuldstændig smukke, unikke og fantastiske hver især.

Jeg er overbevidst om at denne forestilling, uanset alder er enormt givende. Den sætter nogle tanker i perspektiv. Tanker som vi måske har tendens til at tage 'eneret' på.

Jeg føler, jeg har set nogle af mine egne tanker udefra. Noget har ramt mig. Jeg føler mig stærkere, da jeg forlader den gamle badeanstalt end da jeg kom. Jeg har lyst til at forsøge at tage i mod komplimenter på samme måde som fornærmelser. Jeg har lyst til at give det der selvkærlighed et forsøg og jeg har lyst til at være ligeglad med kropsidealer.

Denne forestilling er det bedste, du kan udsætte dig selv for og muligvis den billigste, smukkeste og sjoveste *selvværds-boost-terapi* du kan opdrive. Det her skal *du* opleve!

Hvem: KALDER PÅ VENUS [↗](#) i samarbejde med Teater Grob
Hvor: Sjællandsgade bad, København N
Hvornår: 10. – 21. maj 2018
Fotos: Hilmar Guðjónsson

Leave a comment

Din e-mailadresse vil ikke blive publiceret. Krævede felter er markeret *

Kommentar

Navn *

E-mail *

Websted

Gem mit navn, mail og websted i denne browser til næste gang jeg kommenterer.

Se flere indlæg

[← Anmeldelse: Et Vintereventyr](#)[Anmeldelse: Biedermann og brandstifterne →](#)

Scenekanten
733 synes godt om

Synes godt om side

Scenekanten
i mandags

Vi har været på Aarhus
Teater og set forestillingen
'Biedermann og
brandstifterne' 🔥🔥
Du finder Maries

